

Vieze handen

‘Wat zie jij eruit!’

Marts vader kijkt naar hem alsof hij een en al viezigheid is. Mart werpt een blik op zijn handen. Daar zit nog smeer op, dat is waar. Maar als je een motorblok uit elkaar haalt, houd je geen schone handen.

‘En je broek! Moet je zien, wat een vieze vlekken.’

Mart kijkt naar de donkere vegen op zijn broek. Heeft hij zeker zijn handen aan afgeveegd. Waarom maakt zijn vader zich zo druk? Het is niet eens zijn beste broek.

‘Je hebt toch niet voor niets een overall?’

Ja, maar daar wil papa hem liever niet in zien. Dus die trekt Mart altijd meteen na de les uit. Oké, voortaan misschien eerst handen wassen. Maar wat een drama maakt z’n pa er weer van.

‘Je hoeft niet zo’n gezicht te trekken. Het is elke keer hetzelfde met jou. Kijk nou hoe je eruitziet!’

Kijk naar jezelf, wil Mart zeggen. Met je witte overhemd en een stropdas zo strak om je keel. Geen wonder dat je zo benauwd kijkt.

‘Dag, mannen!’ Vrolijk komt Marts moeder de keuken binnen.

‘Wat is hier aan de hand?’ Ze kijkt van Mart naar zijn vader en weer terug.

‘Dat zie je toch. Mart zit weer helemaal onder de olie en de smeer.’

‘Daar hebben we toch een wasmachine voor? En voor de lastige vlekken garagezeep.’

‘Onnodig werk. Als die jongen een keer zou nadenken, dan bereikte hij misschien nog wat.’

Mart wil zeggen dat hij best nadenkt. En dat je ook iets kunt bereiken als je met je handen werkt. Maar het is te veel en te moeilijk om uit te leggen. Zeker aan zijn vader.

‘Glasje om te ontspannen?’, vraagt zijn moeder lachend aan zijn vader.

Uitlijnen

‘Jongens, telefoons weg en opletten. Nu!’
Meneer Veugen wenkt hun groepje naar de auto op de brug.

‘Nog nergens aankomen, alleen kijken.’
Mart hoort achter zich Mitch en Luke grinniken. Vanuit zijn ooghoek ziet hij dat ze op een mobieltje kijken. ‘Moet je zien, Mart, deze snapchat, snel!’

Maar Mart doet of hij het niet hoort. Hij wil weten wat er mis is met de auto. Hij zet een stap naar achter.

Luke stoot hem aan met zijn elleboog.
‘Lachen, man.’

‘Zien jullie wat hier aan de hand kan zijn?’,
vraagt meneer Veugen.

Mart wil nog wat beter kijken en denkt na. Om hem heen is het onrustig. Anderen loeren nu ook stiekem naar de foto’s op het schermpje.

‘De eigenaar zegt dat zijn auto naar rechts trekt.’

Mart ziet dat meneer Veugen ook ingespannen naar de onderkant van de auto tuurt. Het kan iets met de wielophanging zijn.

Mitch moet hardop lachen, en de leraar zegt: 'Hier met die telefoon. Je kunt hem aan het eind van de dag bij me ophalen.'

'Maar, meneer, ik heb hem nodig voor mijn huiswerk op internet.'

'Dat had je dan eerder moeten bedenken. Hier.'

Hij stopt het mobieltje in de borstzak van zijn overall en richt zich weer op de auto.

'Wat zou het kunnen zijn?'

Mart voelt dat de meeste jongens helemaal niet met de auto bezig zijn.

Hij gaat achter de auto staan en volgt de lijn van de wielen.

'De auto spoort niet.' Mart flappt het eruit. Meteen bedenkt hij dat hij het anders had moeten zeggen.

'Jij spoort ook niet', zegt iemand. Maar Mart wil niet weten wie.

'Goed gezien, Mart', zegt meneer Veugen.

'Enig idee wat de oplossing is?'

Nu lijkt de hele groep wel op te letten.

‘De wielen uitlijnen’, zegt Mart.

Meneer Veugen knikt, en draait zich om.

‘Ga maar aan jullie tafel zitten. Dan laat ik op het scherm een paar tekeningen zien. Zo leer je hoe het in theorie werkt.’

Mart staat nog te kijken naar de remleiding.

Die ziet er behoorlijk aangetast uit. Niet veilig meer. Ook hangt er een druppel remolie onder. De aansluiting lekt.

‘Mart, kom jij ook? Het remsysteem doen we in een andere les.’

Vijftig jaar getrouwd

Had hij dat nou goed gezien, van die remleiding? Op de fiets denkt Mart er nog over na. Gelukkig dat er niet met die auto gereden wordt. Anders zou het levensgevaarlijk zijn. Praktijklessen, het mogen er van hem veel meer zijn. Hij kan niet wachten tot hij in de vierde zit. Dan krijgen ze nog meer praktijk.

Nu fietst hij naar huis, en dat betekent huiswerk. Of in ieder geval gezeur van pa over huiswerk. Nog even wat frisse lucht, denkt Mart. Hij besluit een blokje om te fietsen. Hij is bij opa en oma in de buurt. Zal hij bij ze langsgaan? Dat vinden ze vast vreemd, want hij ziet ze niet vaak. Zijn ouders gaan er bijna nooit heen. Zelfs niet als opa of oma jarig is. En als ze gaan, blijven ze maar even. Dan zit iedereen beleefd te zwijgen, of te babbelen over niets.

Vorig jaar was er een feest met de familie. Opa en oma waren vijftig jaar getrouwd.

Mart vond het fijn om weer eens familie te zien. Hij had een leuk gesprek met tante Ina, de zus van zijn vader.

‘Wat ben jij groot geworden’, had ze natuurlijk gezegd. ‘En wat lijkt je op je vader. Ook op je opa trouwens.’

Pa had het niet gehoord, anders had hij vast een lelijk gezicht getrokken. Hij moet niets hebben van zijn vader, van opa dus. Maar waarom dat is? Mart weet het nog steeds niet.

‘Wat is er toch gebeurd tussen papa en opa?’, had hij voorzichtig aan tante Ina gevraagd.

‘Ze zijn heel verschillend’, was het antwoord.

‘En toch lijken ze ook op elkaar.’

Hm, dat klonk wel erg vaag.

‘Vraag het ze zelf maar’, had tante Ina gezegd.

‘Maar misschien weten ze het zelf niet eens.’

Toch moet er ooit iets gebeurd zijn. Anders ga je toch vaker op bezoek bij je ouders? Als ze er al heen gaan, is dat omdat zijn moeder daar op aandringt. ‘Jij hebt je ouders tenminste nog.’ Inmiddels staat Mart bij opa en oma voor de deur. Zal hij aanbellen?

Verrassing

‘Hé, Mart, wat een verrassing! Kom binnen, jongen.’

Oma trekt de deur ver voor hem open. ‘Wat word je toch groot, je schiet al bijna je vader voorbij.’

In de keuken zit opa aan tafel. Hij lijkt zo verbaasd dat hij niets zegt.

Mart geeft hem een hand: ‘Dag, opa. Hoe gaat het?’

‘Goed’, zegt opa alleen. Hij is een man van weinig woorden. Hij pakt zijn kopje en drinkt. Er zitten zwarte vingerafdrukken op het kopje. ‘Wil jij ook koffie, of heb je liever thee?’

‘Liever thee, maar je hoeft het niet speciaal voor mij te maken.’

‘Natuurlijk wel, zo vaak ben je niet op bezoek. Kom je uit school?’

Mart knikt. Hij zegt: ‘We hadden praktijkles.’ Hij kijkt opa aan. ‘We hadden een auto op de brug. We moesten uitzoeken wat er mis was. Ik dacht meteen dat de wielophanging niet goed was.’

‘Mooi, dan heb je er oog voor. Je vader vindt dat vast niets.’

‘Alsjeblieft, je thee. Pak je zelf suiker?’

Oma zet het glas voor hem neer.

‘Ik zag verder dat de remleiding aangetast was. En er hing een druppel onder.’

‘Heb je gevoeld of het remolie was?’

‘Nee, we kregen theorie. Het remsysteem is voor een andere les.’

Oma staat op. ‘Ik moet even rusten. Ik heb een beetje te hard gewerkt in de tuin. Wel jammer, net nu jij er bent. Kom je gauw terug? Dat is ook gezellig voor opa. Dan kunnen jullie over het vak praten.’

Gezellig

Gezellig voor opa, zei oma. Maar nu zitten ze hier samen en ze zeggen geen woord. Af en toe nemen ze een slok koffie of thee.

Is oma nou magerder geworden of verbeeldt Mart zich dat maar? 'Is oma ziek?', vraagt hij plotseling.

'Ze is gauw moe de laatste tijd. Zo lang heeft ze vandaag niet in de tuin gewerkt.'

De tuin is oma's grote hobby. Mart heeft er geen verstand van, maar elke zomer staat de tuin vol bloemen in allerlei kleuren. En geen sprietje onkruid.

'De jaren beginnen te tellen. We zijn geen twintig meer.'

Mart probeert het uit te rekenen. Opa en oma zijn vijftig jaar getrouwd, dus ze zijn vast over de zeventig. Ze waren voor hem altijd al oud. Maar ze leken nooit ouder te worden.

'Ik wil haar wel helpen in de tuin, maar ik doe het nooit goed.'

Ik weet het verschil niet tussen onkruid en een plantje. Dat groene spul lijkt allemaal op elkaar.’

‘Ieder zijn vak’, zegt Mart. Dan zwijgen ze weer. De keukenklok tikt. De ijskast zoemt. Buiten klinkt een boormachine.

Mart drinkt zijn thee op en wil net zeggen dat hij naar huis moet. Hij bedenkt dat hij veel huiswerk heeft voor morgen. Saaie leervakken als geschiedenis en Engels. Als het nou nog wiskunde of techniek was.

‘Mart, kom eens mee naar de garage. Ik heb er nu toch een auto staan ...’